

Nr 33.

Av herr **Lövgren**, om höjning av premierna för dödande av säl.

Vid 1922 års riksdag framfördes av undertecknad en motion, däri jag påyrkade en höjning av premierna för dödande av säl från nu gällande 4 kr. till 10 kr. Denna motion bifölls av andra kammaren med 94 röster mot 77. I första kammaren avslogs motionen och blev följaktligen föremål för gemensam votering. Vid den gemensamma voteringen avgåvos i första kammaren 39 röster till förmån för motionen och 99 röster för avslag. I andra kammaren avgåvos 130 röster till motionens förmån och 78 för avslag. Den hade således avslagits med 177 röster mot 169.

Uti detta års statsverksproposition har under nionde huvudtiteln anslaget för rovdjurs dödande upptagits till kr. 20,000; detta innebär, att man bibehåller den sänkning av anslaget, från 38,000 kr. till 20,000 kr., som förra årets riksdag beslöt.

Uti den vid fjolårets riksdag framförda motionen anförde jag till stöd för mitt yrkande, att »Anslaget, som har natur av ordinarie förslagsanslag, har under åren 1916—20 tagits i anspråk i följande omfattning:

1916	kronor	11,580
1917	»	16,770
1918	»	34,470
1919	»	9,066
1920	»	14,901

utgörande i medeltal 17,357 kronor för år.

Departementschefen anför i sin motivering till statsrådsprotokollet, att med hänsyn till den omfattning, i vilken anslaget under senare år tagits i anspråk, anslaget bör kunna sänkas till 20,000 kr., per år räknat.

Av ovan anförda siffror framgår, att anslaget icke under något år helt anlitats, men detta är enligt min mening icke ett skäl, som talar för en sänk-
Bihang till riksdagens protokoll 1923. 4 saml. 10 häft. (Nr 33—36.)

ning av anslaget, utan snarare ett skäl, som talar för en höjning av premiebeloppet från nu gällande belopp 4 kr. till åtminstone 10 kr.

Uti motiveringen till Kungl. Maj:ts förslag om höjandet av detta anslag till 38,000 kr. år 1913 beräknas, att sälen årligen i Östersjön förtär minst 73,000,000 kg. fisk, och jag har skäl att tro, att denna siffra icke är överdriven utan snarare tvärtom. Den säl, som uppehåller sig i Bottniska viken väger enligt säljägares uppgift under månaderna april—juni 30 à 35 kg., men på senhösten uppgår den genomsnittliga vikten till 60 à 65 kg. Sälen undergår således en viktökning av icke mindre än 30 kg. under sommarmånaderna, och det är då lätt att inse, vilka kollosala mängder fisk som åtgå för att åstadkomma detta resultat. Men det inskränker sig ingalunda endast till dessa indirekta skador. Utan den tillfogar fiskarena mycket betydande direkta skador genom att sönderriva och förstöra redskapen.»

Det framhölls förlidet år vid debatten om denna sak, att det existerade en internationell överenskommelse om premier för dödande av säl, och man borde därför ordna denna fråga internationellt. Ett studium av statistiken ger emellertid vid handen att det är förnämligast inom de tre nordligaste länen, som jakten efter säl bedrives, och det bör följaktligen vara en ganska enkel sak att ordna kontrollen så, att premier ej utbetalas för av utländska undersåtar dödade sälar. De flesta säljägarna äro ju personligen kända av de myndigheter som utbetala premierna, och faran för att det skall fuskas är därför minimal.

Med stöd av det ovan anförda och under hänvisning till den skrivelse från Västerbottens läns fiskerinämnd, vilken som bilaga fogas till motionen, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta
dels att höja premierna för dödandet av säl från nu gällande fyra kronor till tio kronor,
dels ock att höja ordinarie förslagsanslaget till belöningar för rovdjurs dödande från det av Kungl. Maj:t föreslagna beloppet 20,000 kröner till 38,000 kronor för tiden 1 juli 1923—30 juni 1924.

Stockholm den 16 januari 1923.

O. W. Lövgren.

I motionen instämma:

Ernst Hage. J. P. Dahlén. Ad. Wiklund. W. Bäckström.
Carl Knutson. Ludwig Brännström. Ant. Wikström.

Bilaga.

Till

Herr Riksdagsmannen m. m. O. W. Lövgren.

Representanter för Västerbottens läns kustfiskare ävensom för länets säl-skytteförbund hava för länets Fiskerinämnd uttalat allvarliga farhågor för, att sälarna vid vår östersjökust börja förökas i för fisket högst oroväckande grad. Rådande låga priser på tran och späck ävensom de låga skottpremierna — 4 kronor — för dödade sälar hava till följd, att det nu icke längre är ekonomiskt lönande att ge sig ut på de även i övrigt riskfyllda säljakterna, vilka dock förr omfattats med så stort intresse av kustbefolkningen i vårt län, och vilka också stundom givit ganska god förtjänst, varjämte desamma kraftigt bidragit att hålla sälarnas antal inom rimliga gränser. Om, som det nu synes bliva fallet, säljakterna komma att i avsevärd grad eller måhända helt och hållet upphöra, då uppstår också verklig fara för vårt kustfiske och hela den ej fåtaliga kustbefolkningen, som av detsamma är snart sagt helt beroende, varjämte ju givetvis ett förstört kustfiske återverkar menligt även för övrigt, särskilt i städerna och de större samhällena i närheten av kusten.

Då frågan alltså för länets fiskerinäring är av stor betydelse, och då den hotande faran säkrast och lättast torde avhjälpas genom höjda skottpremier för dödade sälar, tillåta sig undertecknade vädja till övre Norrlands och främst då till länets riksdagsmän i syfte att dels motion om skottpremiernas höjande från 4 till förslagsvis 8 å 10 kronor måtte framläggas, och dels att sådan eventuell motion kraftigt måtte stödjas. Det kan ju här icke bliva tal om så avsevärda belopp, att de för statsverket spela nämnvärd roll, varemot även jämförelsevis mindre statsanslag för vederbörande säljägare och kustbefolkning ävensom fiskerinäringen över huvud taget inom härvarande bygder äro av stor betydelse. Medeltalet av inom Västerbottens län åren 1912—20 dödade sälar utgör omkring 2,000 per år — år 1920 dock endast 1,520 st. Inom Norrbotten har antalet årligen dödade sälar varit mycket växlande, i regel avsevärt lägre än i Västerbotten. Dock uppgick även där antalet under åren 1913 och 1919 till resp. 2,399 och 2,184, varemot t. ex. 1914 och 1920 därstädes dödades endast resp. 590 och 955. Det är uppenbarligen Västerbottens och Norrbottens kuster, som huvudsakligast bli utsatta för sälarnas skadegörelse, men bör även sydligare läns kustbefolkning ha intresse av att sälarna här efterhållas.

Från och med 1 januari 1914 har av statsverket utbetalats 4 kronor för varje dödad säl. Dessa anslag voro ju under krigsåren, då tran och späck stodo enastående högt i pris, tämligen obehövligen, varemot de nu torde få anses alldeles för låga för att underhålla det fortsatta intresse för säljakt, som från fiskerinäringens synpunkt måste anses nödvändigt. Något bidrag av landstingets ändock hårt anlitade medel hava vi ansett nära nog uteslutet och torde ju frågan för övrigt få anses vara mera en statens angelägenhet. Umeå i januari 1923.

Västerbottens läns fiskerinämnd.

Enligt uppdrag.

A. SYLVÉN.

Fabian Olofsson.
Fiskeriinstruktör.

